

lobce, by nahlédl do sbírky listin, stačilo, nahlédl-li do knihy hlavní, ano v ní nebylo vyznačeno při vkladu zástavního práva pro pohledávku Josefa K-a 15.000 Kč žádné obmezení a nabyt tudíž žalobce v důvěře v hlavní knihu nadzástavního práva bez obmezení, kterým pohledávka ta byla podrobena podle tržové smlouvy. Nemohou se proto žalovaní dovolávat s úspěchem proti žalobci obmezení těch a je tudíž zbytečné doplnění řízení v první stolici nařízené napadeným usnesením, ježto výsledek dosavadního řízení stačí, by bylo rozhodnuto o žalobě.

Čís. 13239.

Nejde o spor, pro nějž jest výlučně příslušný exekuční soud podle § 17, druhý odstavec, ex. ř., domáhá-li se vypovězený zaměstnanec zaplacení dalších služebních požitků proto, že mu výpověď nebyla dána vnuceným správcem jediné k tomu oprávněným, nýbrž konkursním správcem jako osobou neoprávněnou. Nesejde na tom, že se vnucený správce nevzepřel příkazům správce konkursní podstaty a konkursního komisaře a je provedl.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 1336/33.)

Žalobu o zaplacení služebních požitků zadal žalobce na okresním soudě v Kutné Hoře, opíraje příslušnost dovolaného soudu o ustanovení §§ 1, 2, 42 zákona o pracovních soudech. Žalovaná vnucená správa velkostatku vznesla námitku věcné nepřislušnosti, majíc za to, že příslušným jest exekuční soud (krajský soud civilní v Praze). Soud první stolice vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalovaná strana opřela námitku věcné nepřislušnosti soudu o to, že jde o spor za řízení exekučního a z něho vzniklý, takže pro jeho projednání a rozhodnutí jest prý výlučně příslušný podle § 17 druhý odstavec ex. ř. soud exekuční. Žaloba dovozuje, že žalobci nebyla vůbec dána výpověď vnuceným správcem jediné k tomu oprávněným, nýbrž že byl propuštěn ze služeb konkursním správcem Dr. Františkem B-em, osobou neoprávněnou, a že jen vnucený správce, a to ještě jen za souhlasu exekučního soudu ve smyslu § 112 ex. ř. mohl mu dáti výpověď, nebo služební poměr s ním zrušiti, a to podle předpisů zákona o statkových úřednících, což však se nestalo, a dovozuje z toho, že služební poměr nebyl po právu zrušen a tedy dosud trvá, a proto že je povinna vnucená správa zaplatiti mu zadrželé slušné za listopad a prosinec 1932 6.000 Kč a zbytek remunerace za rok 1932 1.000 Kč — celkem 7.000 Kč, jakož i platiti mu od 1. ledna 1933 měsíčně 3.000 Kč. Z tohoto obsahu žaloby, který výsledky provedeného jednání nebyl vyvrácen a tedy pro posouzení věcné příslušnosti soudní jest rozhodný, nelze dovozovati, že

jde o spor z podnětu exekučního řízení, poněvadž podnětem pro tento spor bylo podle žalobního tvrzení neoprávněné propuštění žalobce správcem konkursní podstaty a nikoli výpověď vnuceného správce, který i za konkursu vede vnucenou správu odděleně a nezávisle. Nesejde na tom, že vnucený správce se nevzepřel příkazům správce konkursní podstaty a konkursního komisaře a že je provedl, stačí, že sám žalobci výpověď nedal podle předpisu § 112 ex. ř. se svolením exekučního soudu, kterážto okolnost — jak svrchu uvedeno — jest právě základem žalobcova nároku. V souzeném případě není proto splněn předpoklad pro výlučnou příslušnost exekučního soudu podle § 17 druhý odstavec ex. ř., a jelikož jde o spor o služební požitky mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem ze služebního poměru, který byl založen soukromoprávní smlouvou, a žaloba byla podána na soudě dne 29. ledna 1933, tedy za účinnosti zákona čis. 131/1931 sb. z. a n., jest příslušnost dovolaného okresního soudu odůvodněna ustanoveními § 1 odst. (1), § 2 odst. (1) písm a) a § 42 zák. ze 4. července 1931 čis. 131 sb. z. a n., neboť pro kutnohorský soudní okres nebylo dosud zřízeno zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní, ač se tak má státi podle § 3 (1) a) vládn. nař. ze dne 1. prosince 1931 čis. 180 sb. z. a n., pročez podle § 42 zák. čis. 131/1931 sb. z. a n. platí pro tento spor věcná příslušnost okresního soudu v Kutné Hoře. (srov. rozh. čis. 11733 sb. n. s. a č. 1081 sb. min. sprav.).

Čís. 13240.

Zásada, podle níž rozsudek podle § 232 ex. ř. jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu, nemění nic na tom, že se pravoplatnost rozsudku vztahuje jen na rozsudečný výrok (§ 411 c. ř. s.).

V případě druhého odstavce § 233 ex. ř. jde o nové rozvrhové řízení o části podstaty odporem dotčené. Vznéstí nový odpor týkající se této části podstaty není vyloučeno.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 4/34.)

V exekuci proti dlužnici Marii S-ové byla vydražena nemovitost. Při rozvrhovém roku dne 20. listopadu 1931 podali vymáhající věřitel Stanislav K. a zástavní věřitelé: Banka L. a Záložna L. odpor proti příkázání pohledávky Eduarda V-a, vážnoucí v pozemkové knize pod pol. C 24, 33, 34 a proti příkázání pohledávky manželů Josefa a Julie H-ových pol. C 25, 35. V rozvrhovém usnesení ze dne 10. prosince 1931 odkázal první soud tyto odpory podle § 231 ex. ř. na pořad práva, ježto rozhodnutí o nich závisí na sporných okolnostech a byly částky vypadající na věřitele Eduarda V-a 30.053 Kč, s úroky 31.030 Kč, a na manželky Josefa a Marii H-ovy 37.937 Kč, s úroky 39.165 Kč uloženy do soudního uschování. O odporech byly pak vedeny u exekučního soudu spory Stanislava K-a s Eduardem V-em (C 50/32), Stanislava K-a a Banky L. s Josefem a s Julií H-ovými (C 51/32), Záložny L. s Josefem a s Marií H-ovými